

Lucia csak most bontakozott ki egészen a férje karjaiból. Visszaszaladt az áldozati láng elé és mégegyszer letérdelt. Aztán égre emelt szemmel fordult Octavian felé.

— Octavian, én talán éppen akkor égettem el a Marcus könyvét!

A férfi is megdöbbenetén állt meg. Úgy nézett az asszonyra, mint akinek csodatevés adatott a hatalmába. Aztán megragadta a sebes kezét.

Lucia nem érezte meg a szorítás fájalmát. Annyira meggyógyított mindent benne és rajta az Octavian remegő hangja:

— Vezess, Luciam! Most már én megyek veled oda, ahova akarod!

Imádságosan kulcsolódtak össze az újjaik. Szótlan áhitattal indultak a város kapui felé.

És lábuk nyomát elmosta a folyton szitáló eső.

Szabó Mária.

TORONY.

Vásárba vitték a kis tanyasít.

Ó, hogy örült, hogy messzire viszik!

Tanyavilág volt néki a világ;

tornyot ha látott: szülte délibáb.

Mikor a város, végre, szembetűnt,

felkiáltott a mi kis emberünk.

— Édsanyám! (Ó, ti komoly édsanyák!)

De sűrűn jönnek erre a tanyák!..

Lassult szekejük a piacra ért.

A templom még kerek szemébe fért;

de nőtt, amíg poroszkáltak felé.

— Édsanyám! Hát az a nagy ház kié?..

— A jó Istené. Isten háza az.

Felelt édsanyja s mit az mond: igaz.

A gyermek el is hitte s hallgatott.

Am a harang ébresztőt kongatott.

Jószágimádó, lelkes kis bolond,

felujjongott: — Ez aztán a kolomp!...

— Harang az, nem kolomp — oktatta őt

édsanyja. — Az jelenti az időt. —

S hogy elkondult az utolsó ütés,

a kis kővácsci mindent megtévez,

megpillantván fenn a harangozót.

— Édsanyám! Tán a Jóisten az ott

a kisbundában? /... Ember az, fiam,

harangozó. Az Isten messzi van,

nem látja senki; feléje utat

az embereknek a torony mutat.

Erdélyi József.